
ROŽEŇ

Zpravodaj farnosti sv. Vavřince v Brně - Řečkovících

2 / 2020

Milí bratři a sestry, řečkovičtí farníci!

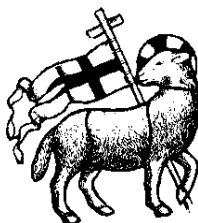
Nacházíme se v nelehké situaci, kterou jsme za svůj život (já tedy ne) nezažili a myslím, že snad v budoucnu nezažijeme. Velikonoce prožité bez společenství v kostele. Jsme zvyklí, a je to dobře, že svou víru prožíváme jako společenství bratří a sester, kteří se schází ke společné liturgii – oslavě Boha. O Velikonocích si vždy projdeme Ježíšovým utrpením Velkého pátku, ale směřujeme ke Vzkříšení Božího Hodu. Ježíš se vydal, vzdal se sám sebe, umřel, obětoval se za naše hříchy, aby přinesl něco nového. Byl vzkříšen a tím nám otevřel nové horizonty. Najednou se nemusíme obávat smrti, smrt je poražena. Jsme vykoupeni, je za nás zapláceno výkupné. Jsme pozváni k novému životu, životu naděje.

Jsme a máme být lidmi naděje. Velikonoční události prožité s Ježíšem můžou promluvit i do naší situace. Museli jsme se něčeho vzdát - tradičního prožívání velikonočních obřadů ve společenství, jak jsme si na to zvykli. Ale může to být příležitost něco nového získat. Získat nový pohled na víru, nový přístup k prožívání liturgie, upevnění rodinného společenství, může k nám nově začít promlouvat Písmo svaté...

Zemřít a vstát k životu nechť je poselství (nejen) těchto Velikonoc do každodenního života.

Přeji požehnané prožívání velikonoční doby.

Váš otec Jan

Život ve farnosti

POZOR!

Uvedené časy a termíny konání bohoslužeb a dalších akcí platí pouze v případě uvolnění mimořádných opatření proti šíření koronaviru! Sledujte proto aktuální informace na internetu a ve vývěskách.

- 13. 4. Pondělí velikonoční**
mše sv. v 7.15 a 9.00 hod.
- 19. 4. Neděle Božího milosrdenství**
Při mši sv. v 8.30 se bude udílet svátost nemocných.
- 21. 5. Slavnost Nanebevstoupení Páně**
mše sv. v 7.00 a v 18.00 hod.
- 23. 5. FULL OF LIFE – festival, farní den**
kostel a obecní areál od 14 hodin
- 30. 5. Vigilie Soslání Ducha svatého**
mše sv. ve 21 hod.
- 31. 5. Slavnost Soslání Ducha svatého**
První svaté přijímání dětí
při mši svaté v 10.00 hod.
- 5. 6. Noc kostelů 2020**
mše sv. v 18 hod.
- 7. 6. Slavnost Nejsvětější Trojice**
- 14. 6. Slavnost Těla a Krve Páně**
mše sv. v 7.15 a 9.00 hod. s průvodem
- 19. 6. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova**
mše sv. v 18.00 hod.
- 24. 6. Slavnost Narození sv. Jana Křtitele**
mše sv. v 18.00 hod.
- 29. 6. Slavnost sv. Petra a Pavla**
mše sv. v 18.00 hod.

* * * * *

Mše svaté za nemocné

1. května, 20. června.

Mše svaté za zemřelé

25. dubna, 30. května, 27. června.

Mše svaté na úmysly dárců

27. dubna, 21. května, 6. června.

* * * * *

Májové pobožnosti

- první májová bude 1. května po mši svaté.
Májové budou bývat po večerních mších sv.

Svatodušní nověna

Devítidenní příprava na slavnost Soslání Ducha svatého začne ve čtvrtek 21. 5., vždy po mši svaté. Zakončení bude v pátek 29. 5.

Žehnání motorek

Tradiční žehnání motorových jednostopých miláčků se bude letos konat v neděli 10. května v 15 hodin před kostelem.

První svátost smíření dětí

- v sobotu 30. 5. od 9.00 hod.

Pouť dětí

V sobotu 20. 6., přihlašky v náboženství.

Konec školního roku

Poslední mše svatá zaměřená na děti bude ve středu 24. června. Po mši bude na farní zahradě táborák pro děti a rodiny.

Snídaně na faře

- ve čtvrtek 14. 5. a 11. 6. po mši svaté.

Společenství seniorů

- ve čtvrtek 23. 4., 21. 5. a 18. 6. po mši svaté.

Adorace se zpěvy z Taizé

- v sobotu ve 20 hodin, 18.4., 16.5., 20.6.

Večery chval

- v sobotu ve 20 hodin, 2.5., 6.6.

Adorace za obnovu víry ve farnosti

- vždy v neděli od 18:30 v kostele.

* * * * *

Renča pro EkvádoR

Milí farníci, srdečně vás všechny zdravím zdalekých krajín! Hrozně moc si vážím vaší podpory a všech modliteb, jdou cítit. Moc vám za vše děkuji!

Možná si říkáte, jestli i k nám dorazila jedna nejmenovaná nemoc a zkřížila nám cesty karanténa. A protože je svět opravdu malý, taky nás to dost ovlivnilo. Díky Bohu jsem v džungli, tak nemusím nosit roušku a mohu vyjít z domu, ale jinak mě to ovlivnilo hodně. Museli jsme rozpustit školu a internát a děcka tak odešla domů o dva týdny dříve, než bylo v plánu. Byli jsme poslední školou v Ekvádoru, kde se vyučovalo. Kluci odešli hned po rozpuštění a holky musely počkat, až si pro ně někdo přijde. Jsme tedy bez studentů. A protože se nemůže cestovat, nelétá k nám ani zásobovací letadélko. Nějaké zásoby máme, ale na provoz celé misie to není. S děckama by to bez zásobování vůbec nešlo, takže se musela poslat domů i z tohoto důvodu. Uvidíme tedy, jak dlouho nám ty zásoby vydrží. A co se týká našich momentálních aktivit, stále je co dělat. Hlavně jsme všichni dost spolu. Nemusíte se tedy bát, že bych se tu nudila.

I vy ale máte nyní možnost poznat otřes vašich jistot díky jednomu viru, který zamával s n jedním životem. Ztrácíte své jistoty a kráčíte po neznámé cestě. Určitě vám karanténa přinesla řadu nepříjemných situací a vy si říkáte, co by teď asi bylo, kdyby žádná karanténa nebyla. Máte dvě možnosti, jak se k dané situaci postavit. Buď vás to může štvát, že kvůli karanténě máte řadu nepříjemností, nemůžete to či ono, jste škodní finančně... Nebo máte druhou možnost, postavit se k dané situaci čelem a brát ji jako jeden velký dar. Kdy jindy si můžete uvědomit hodnotu toho, co máte. Přeci v momentě, kdy o to přijdete. Nyní máte možnost zjistit důležitost všeho, co děláte, když běží život normálně. Nemůžete pracovat jako jste byli zvyklí (pracujete z domu nebo nějak omezeně), potkat se na živo s kamarády, zúčastnit se nějaké akce, zúčastnit se mše svatě... A zjišťujete, jestli vám to chybí nebo ne. Pokud kvůli karanténě máte méně času pro

sebe (dětem se zavřely školy a školky, manžel pracuje z domu...), můžete si uvědomit, jakou hodnotu ztracené věci měly a jak vám ten běžný život chybí. Anebo jste díky karanténě získali čas. Čas být s rodinou, čas se zastavit a strávit více času modlitbou a četbou Bible, čas začít plnit resty, čas udělat pořádek (pokoje, domu i mého srdce), čas přemýšlet a čas prostě jen být...

Moc vám přeji, aby se vám podařilo zamyslet se nad danou situací a neviděli ji jen černě. Je to mnohem jednodušší, nechat se pohltit strachem a nadávat na vzniklé komplikace. Pokud se ale zastavíme a pokusíme se zjistit, co dobrého nám daná situace přinesla, můžeme z ní vytřepat mnoho. Můžeme se přiblížit našim rodinám, blízkým a hlavně k Bohu.

Požehnanou dobu Velikonoční vám z Ekvádoru přeje

Renča Schmidtová

Nová šance

Až budete číst tento článek, bude jasné, jak se situace vyvinula, ale teď, když ho píšu, je pravděpodobné, že letošní Velikonoce prožijeme úplně jiným způsobem než kterékoliv předcházející. Ocitli jsme se v době plné zákazů a omezení. V době plné lidských tragédií, které se neodehrávají kdesi na druhém konci světa, ale kousek za našimi humny. Ale také v době, která nám nabízí spoustu příležitostí.

Máme šanci vylepšit si mínění o našem národě, který na tom není zase tak špatně, jak se za normálních okolností někdy mohlo zdát. Nejsme národ sebestředných egoistů, rozmazlených fracků a věčně brblajících důchodců. Když jde do tuhého, dokáže většina z nás táhnout za jeden provaz a pomoc bližnímu pro nás není jen prázdnou frází.

Když se podíváme kolem sebe, možná zjistíme, že to rozdělení naší společnosti není tak zásadní, jak to vypadalo ještě před několika týdny. Ve skupinách lidí, kteří šíjí roušky, vedle sebe k šicím strojům usedají voliči Andreje Babiše i jeho odpůrci, a těm, kteří se o sebe sami postarat nedokážou, pomáhají ti, pro které je

Miloš Zeman Pan prezident, i ti, pro které je jenom nutným zlem. Mě osobně těší i náznaky posunu k lepšímu. Například jeden můj známý má souseda, starého pána, pro kterého neměl dobrého slova a byl to pro něj jen „debilní zemanovec“. A dnes mu chodí obstarávat nákupy, protože „debilní zemanovec je to furt, ale taky to je člověk, ne?“. Drobná změna pohledu na člověka může být začátkem velké změny vztahu k němu.

Máme možnost zpomalit nebo se úplně zastavit a zapřemýšlet nad tím, co je pro nás opravdu důležité a bez čeho se klidně obejdeme. Máme možnost věnovat se lidem a věcem, na které jsme při normálním koloběhu věcí neměli čas. Máme možnost se na sebe i lidi kolem nás podívat úplně novou optikou.

I jako křesťané získáváme neocenitelnou zkušenost. Nemůžeme se osobně účastnit mší svatých, přijímat svátosti, nemusí být úplně jednoduché setkat se s knězem nebo jít ke zpovědi. A život jde dál i bez toho všeho. V čem je tady ta příležitost, ptáte se? Můžeme si uvědomit, co z toho, co je normálně součástí našeho duchovního života, je jenom stereotyp. Nebo rozvinout „domácí církev“ v našich rodinách. Nebo se zamyslet nad tím, jaký je můj osobní vztah k Bohu a jaký by byl, kdyby těch věcí, které jsou (nebo alespoň ještě před pár týdny byly) pro nás normální, prostě a jednoduše nebyly.

Snažme se tuto dobu využít co nejlépe, abychom se – až krize odezní – mohli odrazit k něčemu lepšímu. Ať už to pro každého z vás znamená cokoliv... :-)

Pavel Rejman

Moje svědectví x koronavirus

K naší farnosti jsem se připojila před čtyřmi a půl lety přípravou na křest. Ve stejné době začaly mé problémy s rukou. S mou „pravou“ rukou. Po měsíci setkávání s otcem Janem a ostatními katechumeny na faře mi ruka přestala fungovat a ocitla jsem se na první neschopence. Nechácala jsem, proč mi Bůh nepomůže, abych mohla pokračovat v přípravě. Svou víru jsem myslela upřímně a opravdově a modlila jsem se za změny v mém životě, abych se stala dobrou křesťankou. Takže toto zastavení mi nedávalo smysl a brala jsem to jako útok od toho zlého. Po měsíci klidu jsem se vrátila do práce a pokračovala v křesťanské výuce. Vše bylo pro mě nové, vyrůstala jsem v ateistické rodině, nikdy před tím jsem nebyla na římskokatolické mši svaté. Musela jsem svůj život radikálně změnit. Třeba dostat se z padesaťi braní jména Božího nadarmo denně na nulu. Změnit myšlení, pevně zakořeněný způsob života a učit se věci, které jsou v křesťanských rodinách samozřejmé. Zpočátku mi připadalo i hodně divně chodit každou neděli do kostela a vůbec se mi nechtělo. A pak ta spousta omezení v desateru! A jak si zvyknout na každodenní modlitby? A jak dokázat odpustit? A jak vše vložit do Božích rukou, když do teď jsem vždy spoléhala na sebe? Čas plynul dál, ruka zlobila stále, ale nějak fungovala.

Před čtyřmi lety jsem byla pokřtěna. Po nějaké době jsem musela na další neschopnost. Po rehabilitacích jsem opět mohla pracovat. Ale s rukou jsem se trápila. Hledala jsem i sama, co by mohlo pomoci, ale nic nefungovalo a před dvěma lety jsem zůstala doma na třetí neschopence s téměř nehybnou rukou. Tehdy jsem si myslela, že zase dostanu rehabilitace a za měsíc budu moci pracovat. Ale tentokrát se to už nelepšilo, byla jsem zastavena. A lékaři nevěděli, co se mnou. Brala jsem to nejdřív jako nespravedlnost. Proč já, která svou práci miluji? Cítila jsem se ublíženě. Ale věděla jsem, že to byl jediný způsob, jak mě zastavit a změnit důležité věci v mém životě. Už jsem věděla, že tím budou vyslyšeny mé modlitby, které vlastně začaly už na začátku mé přípravy na křest, a že i kdybych už nikdy nemohla pracovat

vat, bude to dobré. Pořád jsem se modlila za uzdravení ruky a se mnou a za mě spousta dalších. Někteří lidé mi doporučovali alternativní medicínu východních náboženství, např. akupunkturu, ale ač jsem byla ve špatné situaci, která lidi nutí zkusit vše, uvědomovala jsem si, že by mě to odvádělo od Boha. Jak plynuly týdny a měsíce, myslela jsem více na ostatní nemocné ve farnosti a byla v té době Bohu blíž. Učila jsem se odevzdat naplno do Božích rukou a říct: děj se vůle Tvá. V situaci, kdy člověk nemůže nic, je to vlastně docela snadné. Ale nebylo vůbec snadné říct: pokud je to Tvá vůle a já už nemám nikdy dělat svou práci, po které jsem toužila od pěti let, přijímám to. I k tomu došlo. Už jsem měla zařizovat invalidní důchod, když mi kamarádka z farnosti poradila, abych změnila formulace modliteb. Z uzdravení ruky na konkrétnější. Ten večer jsem se modlila, aby mi Bůh poslal lékaře, který určí diagnózu a bude vědět, jak ruku vyléčit. A druhý den jsem ho měla! Bylo to neuvěřitelné. O několik týdnů později jsem podstoupila operaci ruky. Bylo to radostné období plné důvěry. Předem mnou byla ještě dlouhá cesta, ale nakonec jsem se po dlouhém roce a pěti měsících mohla vrátit i do práce. Loni na podzim.

Teď žijeme všichni v těžkém období a já občas srovnávám tuto situaci se svou předlouhou neschopenkou. (Mimo jiné jsem byla pořád zavřená doma, dva roky jsem neměla dovolenou a nemohla odjet z Brna a celou dobu jsem si musela vařit.) Vidím tam jisté paralely. A díky své osobní předchozí zkušenosti vnímám to vše, co se teď děje, jako něco důležitého a dobrého. Něco, co nás má zastavit a způsobit velké a radikální změny, ke kterým by jinak nedošlo. Zastavit naše ničení planety, náš materiální způsob života, plýtvání jídlem, vodou, oblečením, spotřebními věcmi, zarazit naši zahlédnost sami do sebe a navrátit nás k víře, k pravé podstatě, bez omáček (viz letošní Velikonoce), a abychom si uvědomili, že bez Boha sami ze sebe nic nezmůžeme. Ze všech stran teď slyším modlitby za zastavení koronaviru. Ale pojďme přemýšlet o konkrétnějších prosbách. Třeba za moudrá rozhodnutí politi-

ků a všech odborníků, která nám zajistí co největší ochranu před nákazou nebo za člověka, který vymyslí způsob rychlého zastavení šíření viru... A hlavně se nebojme upřímně vyslovit: Děj se vůle Tvá!

Jana Šíchová

Neplakej, Maminko

*Srdce probodené zloby smíchem
pod křížem stála Matka: Pane, soucit měj...
rty rozbité tím lidským hříchem
určitě šeptaly:
Maminko, neplakej...
Tvůj Syn neodepřel Otcí vůli,
však prosil Tě - lidstvu lásku dej.
Kéž odmitáme nepravosti aspoň půli,
nad našimi činy
Maminko, neplakej...
Až budem po křížové cestě žítí,
dvěře k Ježíši nám otevřené ponechej.
Ať Tvojí přímlovou nám Jeho láska svítí,
a nikdy už nemusíme říkat
Maminko, neplakej...
Z hrobu se zvedlo Věčné Světlo
k Němu nás, Matko, provázej,
Aby v nás Jeho dobro kvetlo,
usměj se na nás,
neplakej...*

M. Kalová

Lotrovská naděje

O Velikonocích si celý křesťanský svět připomíná Kristovu oběť na kříži. A to je správné, vždyť co důležitějšího se v lidských dějinách stalo? Součástí tohoto příběhu je i jedna postava, které se sice tolik pozornosti nedostává, ale určitě si ji zaslouží.

„Je to zvláštní příběh, co se píše o dobrém lotrovi, lotrovi po pravici. Byl to někdo, kdo se ze všech sil snažil utéct před dobrem, před Bo-

hem, a dařilo se mu to, vždyť byl zločinec a samo evangelium, slovo Boží, jej za zločince označuje. Vidíme jej tedy v nejhlubší bídě, což u něj znamená na vrcholu jeho kalvárie, ukřižovaného rouhače, bez naděje. Ale koho má v té nejvyšší nouzi po levici, po té straně, kde má srdce? Ano, celou jeho křivolakou bludnou pouť pryč od Boha využívá Boží milosrdenství k tomu, aby se dostal právě na pravou stranu Boží, Ježíšovi po pravici. A tím, že přijal nena-dále milosrdenství, se tenhle chlap, který dělal všechno pro to, aby propadl peklu, stal prvním z těch, kdo vstoupí do ráje.

Bůh nás nikdy nestaví zpátky na cestu přímo k cíli, to ne, on nás nikdy nestaví zpátky na pří-mou cestu, protože využije toho, kde si za-jdeme, kam zabloudíme, čemu se vyhneme, a najde novou cestu, která je pro každého jedi-nečná a jeho vlastní. Vykoupení nespočívá v nějakém návratu k předchozímu stavu, k něja-kému pozemskému ráji, kde by nebyla smrt a nebyl by hřích. Vyžaduje projit hříchem a smrtí k radosti vyšší.“

(Z knihy F. Hadjadje Když je všechno na cestě ke zkáze, kterou si můžete půjčit ve farní kni-hovně.)

Všichni jsme lotři. V lepším případě podobnější tomu po Ježíšově pravici, než tomu po levici. Díky Kristově velikonoční oběti alespoň máme tu lotrovskou naději, že to pro nás taky dobře dopadne...

Pavel Rejman

Boží hravost

Tento příběh se udál týden poté, co Ježíš opustil hrob, který si vypůjčil. Jeden z jeho nej-lépších přátel, apoštol Jan vypráví:

Potom se Ježíš zjevil učedníkům u jezera Tibe-riadského. Stalo se to takto: Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Dydimos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků. Šimon Petr řekl: „Jdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili.

Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš jim řekl:

„Nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli: „Nemá-me.“ Řekl jim: „Hodte síť na pravou stranu lo-di, tam ryby najdete.“ Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb.

Onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Pe-trovi: “Pán je to!” Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil si plášť - byl totiž svlečen - a brodil se k němu vodou. Ostatní učedníci přijeli na lodi - nebyli daleko od břehu, jen asi dvě stě loket - a táhli za sebou síť s rybami. Když vstoupili na břeh, spatřili ohniště a na něm rybu a chléb.

Ježíš jim řekl: „ Přineste několik ryb z toho, co jste nalovili.“ Šimon Petr šel a vytáhl na břeh síť plnou velkých ryb, bylo jich sto padesát tři: a ač jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš jim řekl: „Pojďte jst!“ (J 21, 1 - 12)

Tento příběh obsahuje tolik krásného, že je těžké se rozhodnout, odkud začít.

Tak za prvé: Kluci šli na ryby. Dá se jim to vyčí-tat? Události posledních dvou týdnů byly při-nejmenším náročné. Nejprve triumfální vjezd do Jeruzaléma - mávání palmovými ratolestmi, davy provolávající: „Hosana!“ A pak pád tak hluboko, že si to nikdo nedokázal ani předsta-vit. Jejich milovaný Ježíš byl mučen, popraven, pohřben. A pak - to byla fantasmie, přesahující jakoukoliv představivost - se jim opět zjevil ži-vý. Dvakrát. I když v tuhle chvíli si nebyli jisti, kam se vlastně poděl. Netušili, co by si měli počít. Sedět doma a čekat bylo nesnesitelné. Proto udělali, co by udělal každý rybář, který má trochu sebeúcty. Potřebovali na vzduch - a srovnat si věci v hlavě. Proto šli na ryby.

Všimněte si toho, jak se Ježíš objeví na scéně jakoby mimochodem. Ani jeho nejlepší přáte-lé ho nepoznávali. Nezapomínejte, že to byl vzkříšený Ježíš. Vládce nebes a země. Vzpomeňte na Horu proměnění. Ježíš mohl oznámit své vzkříšení někde na pláži a všechny oslnit svou slávou. Dobře věděl, že jeho druhům by nic nepomohlo tolik, jako kdyby ho znovu spatřili. Klidně na ně mohl zavolat a zavelet: „To jsem já, Pán! Pojďte ke mně!“ On to ale neudělá. Udělá pravý opak - ještě chvilku se „schovává“, aby tuhle hru pořádně rozehrál. Prostě se postaví na břeh, ruce v kapsách jako turista, a položí otázku, kterou zvědaví lidé

běžně kladou, když narazí na rybáře: „Tak co, berou?“

Nonšalantnost vzkříšeného Krista je úchvatná. Ať už mu šlo o cokoli, okamžik před jeho dalším krokem je plný napětí.

Má-li být jeho scéna dokonalá, je potřeba ještě zařídít dvojí.

Za prvé: Co myslíte, jakou měl Ježíš onoho rána náladu? Určitě musel být šťastný. Vždyť porazil smrt, vykoupil lidstvo, vrátil se k Otcí, ke svým přátelům a do světa, který Bůh stvořil. Navždy. Právě doznival největší triumf v největší bitvě v dějinách vesmíru. Troufám si tvrdit, že je nyní úžasně šťastný. Ne tak ti hoši - byli vzhůru celou noc, a nebylo to k ničemu. Vyčerpání, polomrtví v vesel a loďka se kymácí sem - tam, sem - tam. Trocha povzbuzení by se hodila.

A za druhé: Jak se tihle lidé - jeho nejbližší - setkali s Ježíšem poprvé? Bylo to právě tam, ve stejné situaci, na břehu jezera. Možná to bylo přesně to místo. Vždyť je známo, že rybáři si rádi nechávají člun na svém oblíbeném místěčku. To první nezapomenutelné setkání se také týkalo chlapů vyčerpaných celonočním lovem. Takže tohle už tu jednou bylo. První zázračný úlovek. A začalo to podobným pokynem: „Spustte síť k lovu!“ A teď tu máme ty slavné učedníky po třech letech. Mají za sebou další celonoční lov. A opět houby s octem. A Ježíš to udělá znovu. „Zkuste to na druhé straně.“ A síť se opět trhá. Tímto způsobem jim dává najevo, že je to on. Má to všechny rysy vtipu, kterému rozumí jen přátelé.

(Z knihy John Eldredge: Nádherný psanec)

Moc se mi tato knížka líbí a vždy jsem vděčná za život s Ježíšem. S Ježíšem, takovým, jakým pro mne je. Úžasně lidský.

Před časem jsem si vzala knížku a četla tento krásný příběh. A přemýšlela jsem o tom, že mi Bůh dal tři syny a manžela, se kterými jsem mohla žít dvacet pět let. Celou tuto dobu jsem byla obklopena svými muži a žila v jejich mentalitě. A tento příběh mi ji hodně připomíná. Po těchto letech se moji synové během tří měsíců oženili a „vylétli z hnízda“ a my jsme zůstali s manželem jeden pro druhého a učili se žít spolu sami. A za pět roků, po smrti Jožky, jsem se musela opět učit žít sama. Tolik mi

chybí to, na co jsem byla ty roky zvyklá. Více teď chodím za Ježíšem, všechno mu svěřuji, vše mu říkám a odevzdávám.

Taky jsem mu už delší dobu svěřovala náš Alfa kurz. Při prvním setkání vždy s napětím očekáváme, kdo přijde. Letos, jako vždy, byly objednané večeře u Vavřince a otec Jan s Janou šli pro ně. Lidé se scházeli a já jsem šla vyhlížet někoho, kdo měl ještě přijít. Otec Jan s Janou se vraceli se s večeří a ptali se mě: „Jak to tam vypadá?“

„Je to tam samý mužský,“ smála jsem se. Opravdu v této Alfě bylo kupodivu více mužů. A já jsem si uvědomila, že je to od Pána, tito muži. Takový krásný dárek pro mě, po všech modlitbách.

Za nějaký čas jsme měli výroční volební členskou schůzi v Orlu. Volilo se do rady jednoty našeho Orla. Už nějaké roky pomáhám se shromažďováním dokladů a dělám tuto práci v Orlu. Tak jsem ještě zůstala pro toto období. Po volbě všech členů rady jsem zjistila, že jsem v radě jediná žena. A nakonec padla věta: „Borci, jdeme se radit.“ Musela jsem se smát, byla jsem povýšena na „borce“. Tak zase ti muži!

Jak se Pán krásně stará.

A v této knížce Nádherný psanec je kratičká modlitba, kterou se často modlím: „Ježíši, toužím po tobě. Po tobě, jaký opravdu jsi.“

Mila B.

UPROSTŘED DNE NĚKDY SLAVÍME SVÁTEK VZKŘÍŠENÍ

Karlheinz May

O trvalé životní naději můžeme poctivě mluvit jen tehdy, pokud jsme aspoň na začátku už udělali nějakou zkušenost se vzkříšením, už v tomto životě, tady a dnes.

Tak jako člověk během života umírá mnohou smrtí, tak se také už nyní odehrává vzkříšení, například takhle:

- Kamarád, kamarádka se znovu ohlásí. Před dlouhým časem se ztratili z mého do-

hledu. Protože v podstatě žiji z darovaných a přijatých přátelství, je to nyní kousek znovu-darovaného života.

- Úplně nečekaně je možné smíření, ve které jsem už nevěřil.
- Náhlá smrt blízkého příbuzného, milého přítele mě původně zdrtila. Moje vůle k životu byla jakoby zlomena. Teprve snad po roce a po dni stojím zase sám za sebe, cosi ve mně vyrostlo, v mé duši se vytvořila nová blízkost k zemřelému, cosi jako vzkříšení milovaného člověka.
- Nepřátelské okolnosti mi jdou na nervy. Jak mám při tom všem pokračovat? Najednou se neočekávaně otevřou dveře, vynoří se nová perspektiva. Mohu se zase postavit tváří ke svému životu.
- Strach ze vstupu do nové životní etapy mě ochromuje. Pak objevuji, že právě tato epocha tím, co je možné až teprve teď, obohatí můj život.

Z Karlheinz May Vom Duft der Auferstehung přel. J. K.

Z farní knihovny

U některých knížek mohu prožít radost několikrát. Například u knihy Waltera Kaspera *Milosrdenství*, jsem první radost prožil po zjištění, že vůbec rozumím, co je v knize psáno, a podruhé, že mohu s tímto souznět.

Proč Bůh dopouští nemoci, války a všechna trápení, kým pro mě je a co z toho vyplývá v mém životě? Otázky, které si položí každý, kdo bere vážně příběhy Bible.

Podstatným pro odpovědi na tyto otázky je zjevení Božího jména Mojžíšovi v hořícím keři na poušti.

Odpověď zněla: Jsem, který jsem tu, což bylo do řečtiny přeloženo jako: Jsem, který jsem. V této jemné nepřesnosti je celý rozdíl mezi řeckým a hebrejským myšlením. V řečtině bytím je myšleno samotné jsoucno, v případě Božím nejvyšší, absolutní plnost bytí, která – neboť utrpení musí být chápáno jako nedostatek – v sobě zahrnuje neschopnost trpět. Pro soucítícího, pasivního Boha, který trpí s námi, tu není

místo. Zůstal jen aktivní Bůh, který nás utrpení zbavuje a chrání nás před ním. S tímto Bohem tu však zůstala otázka, kam se poděl v Osvětim, proč dopouští utrpení nevinných a proč zrovna já. Naopak hebrejské být znamená: Jsem a budu tu s vámi, ve vašem trápení vás neopustím, jsem Bohem soucivým. Toto však není projevem slabosti Boha, ale naopak všemohoucnosti, neboť utrpení neschopný a nesmrtný Bůh trpí a pro nás umírá.

Honza Votava

I TO JE VZKŘÍŠENÍ

(neznámý autor)

Povstaň

Když tě někdo ponižil

Když tě někdo udeřil

Když se cítíš zrazen-

I to je vzkříšení.

Povstaň

Když si myslíš, že už to dál nejde

Když jsi sražen k zemi

Když jsi položen na kříž-

I to je vzkříšení

Povstaň

Když tě tlačí okolní problémy

Když se na zemi cítíš zničený-

I to je vzkříšení.

On vstal z mrtvých,

Poté co jej opustili, zradili, prodali

mučili, ukřižovali a zabili.

Přel. J.K.

Gustovo okénko

☺ Zavřeno – karanténa ☺

Našim dětem

Milé děti, milí čtenáři,

na celý svět dolehla těžká zkouška. Jistě víte o tom, že se objevila nemoc, která je pro lidi moc nebezpečná. A tak se denně dozvídáme spoustu špatných zpráv o nově nakažených lidech, o tom, že kvůli této nemoci mnoho lidí umírá. A to není všechno. Všichni musíme sedět zavření doma, nesmíme se setkávat s kamarády, nesmíme chodit do školy a dokonce ani do kroužků nebo do kostela. Obchody, restaurace a různé podniky jsou zavřené, někteří lidé přicházejí o práci a nemají peníze, aby uživili sebe a rodinu. A teď to vypadá, že dokonce i Velikonoce musíme strávit doma, bez obřadů a oslav v kostele, bez setkání s rodinou a s přáteli. Je to veliké neštěstí.

Ale při tom, právě v tomto velikém neštěstí, můžeme vidět mnohem více dobra v našem okolí, než je obvyklé. Všimli jste si, jak jsou k sobě lidé hodní? Šijí roušky a dávají je těm, kteří je potřebují. Vaří obědy a rozvází je starým lidem a lidem bez domova. Jezdí na nákupy pro svoje sousedy. Začínají si vážit lékařů, sester, pečovatелů, hasičů, prodavačů jako velkých hrdinů, protože riskují své zdraví, aby ostatní byli zdraví a měli co jíst. Každý se snaží dělat vše, co umí, pro to, aby tohle veliké neštěstí bylo za námi. Každý z nás má totiž v tomhle boji svou úlohu a každý z nás by se měl snažit ze všech sil ji plnit co nejlépe. Myslíte si, že děti nic zásadního udělat nemůžou?

Každý z nás může. Každý z nás si v první řadě může přestat stěžovat na to, co mu schází. Každý z nás může přestat nadávat, kritizovat a všichni můžeme šířit naději. Všichni se taky můžeme modlit. Pán Bůh nás má rád a je všemocný, prosme jej o pomoc. A samozřejmě každý se můžeme pokusit nějak pomoci svému okolí. Dokonce i děti si mohou doma najít nějaký úkol, který zvládnou a kterým pomůžou nebo přispějí k dobré náladě doma. Vezměte si na starost třeba vynášení koše, vaření čaje, zalévání kytek, zametání nebo třeba organizování společných aktivit. A to bude vaše role v tomhle boji, takhle pomůžete své rodině celé neštěstí překonat.

Přeji vám hodně zdraví, a požehnané prožití Velikonoc.

Terka

Zamyšlení o. Damiána Jiřího Škody k duchovnímu přijímání

Dnes jsou věřící vybízení, aby u televizních a počítačových obrazovek, nebo u radia, si vykonali duchovní přijímání. K tomu, aby ho však mohli vykonat, nestačí pouze vzbuzení touhy, ale správné dispozice k jeho přijetí. Pokud věřící není v milosti posvěcující, tak nemůže přijmout plody duchovního přijímání Eucharistie, protože mu schází Boží láska, kterou ztratil, když vykonal těžký hřích. Nemůže se tedy sjednotit s Kristem. Kde je smrtelný hřích, tam nemůže být jednota s Kristem. A to se dá přeneseně říci i o věřících, kteří měli církevní sňatek, rozvedli se a znovu se sezdali. Oni nemohou přijímat Krista duchovně. Toto mylné pojetí, že rozvedení a znovu sezdání mohou přijímat duchovně Krista v Eucharistii, přišlo z mylně chápaného duchovního přijímání. Od doby, kdy sv. Alfons z Liguori a další velcí svatí vyzývali k hojnému duchovnímu přijímání i během dne, přede-

vším před vystavenou Nejsvětější svátostí, se duchovní přijímání stále více chápalo pouze jako „úkon zbožnosti“, tedy něco podobného jako pomodlit se litanie, nebo jiný zbožný úkon modlitby. Důvodem bylo přílišné oddělení duchovního přijímání od svátostného. My můžeme a máme, pokud jsme správně disponováni, vykonat si „duchovní přijímání“ i třeba vícekrát za den, ale v té touze, abych ho mohl co nejdříve přijmout také svátostně a duchovně, což je na této zemi dokonalejší.

Téma „Duchovní přijímání u sv. Tomáše Akvinského a u jiných velkých učitelů církve a v Učitelenském úřadu církve“ je tématem mé doktorské práce.

Nechci vám zde dělat přednášku na toto téma, ale rád bych se podělil pouze o několik poznámek, možná i trochu upřesnění o tom, jak hovoří o duchovním přijímání na základě Písma svatého velcí učitelé církve a magisterium církve. Jelikož nechci, aby to bylo příliš dlouhé, musím volit. Určitě by bylo velmi pěkné předložit si zde několik textů sv. Augustina a společně se nad nimi zamýšlet, nebo sv. Alberta Velikého v jeho díle „Svátoť lásky“ – zamýšlení o tajemství Eucharistie, nebo rozjímat nad texty sv. Bonavetury.

Zvolil jsem sv. Tomáše Akvinského a i u něho jsem musel volit, protože sv. Tomáš, „Učitel Eucharistie“, jak ho nazývá Pius XI. ve své encyklice „*Studiorum Ducem*“, je velký „pěvce“ eucharistie a má tedy mnoho krásný a hlubokých textů o eucharistii, ale určitě k vrcholným dílům patří jeho traktát o eucharistii v *Sumě Teologické*. Tento traktát je v podstatě jedno z posledních a vrcholných děl sv. Tomáše Akvinského. Asi znáte tu událost, která se mu přihodí v tomto období, kdy píše tento traktát o Eucharistii. „V prosinci roku 1273 zavolal svého přítele a sekretáře Reginalda, aby mu oznámil rozhodnutí přerušit veškerou práci, protože během slavení mše svaté po nadpřirozeném vidění pochopil, že to, co až dosud napsal, bylo jen «kupou slámy». Je to tajemná epizoda, která nám pomáhá pochopit nejen Tomášovu osobní pokoru, ale také fakt, že všechno to, co o víře dokážeme jakkoli vznešeně a ryze myslet a říci, je nekonečně překonáno velikostí a krásou Boha, jež nám v plnosti budou zjeveny v Ráji.“ (Benedikt XVI., katecheze z 2. června 2010)

Sv. Tomáš se tématu eucharistie věnuje v *Sumě teologické* ve třetí části v otázkách 73-83. Konkrétně v otázce 80 se zamýšlí nad „užíváním či přijímáním svátosti Eucharistie“. Už jenom sled témat v této otázce nám může nastínit, co je pro sv. Tomáše důležitější a co méně. V prvním článku se ptá, zda jsou dva způsoby požívání této svátosti, totiž svátostný a duchovní a hned v druhém článku se zamýšlí, zda přísluší pouze člověku požívat duchovně tuto svátost a ve třetím článku se ptá, zda pouze spravedlivý může požívat svátostně. Článků této otázky 80 je celkem 12.

V prvním článku otázka zní: zda se mají rozlišovat dva způsoby přijímání Těla Kristova, tedy duchovní a svátostné.

První věc, kterou si chce sv. Tomáš vyjasnit, je skutečnost, zda toto rozlišení na svátostné a duchovní, lze uplatnit u všech svátostí, nebo pouze u Eucharistie. A jeho odpověď je, že rozlišení na svátostné a duchovní je u všech svátostí, protože někteří přijímají samotnou svátost a jiní naopak svátost společně s jeho účinkem. Je zde však rozdíl mezi Eucharistií a ostatními svátostmi, protože když u ostatních svátostí se užívá při svátosti materie (například u křtu voda), u těchto svátostí přijmout svátost, znamená též, vykonat svá-

tost. U Eucharistie se naopak vykonává svátost, když se posvěcuje materie (proměňuje chléb v jeho Tělo a víno v jeho Krev), ale přijímání – užívání svátosti svátostně a duchovně je pozdější než samotná svátost, tedy nejdříve se vykonává svátost a poté se užívá, přijímá svátost. A zatímco ve křtu a v ostatních svátostech, které udělují charakter (křest, biřmování, kněžství), ti kteří přijímají svátost, při ní přijímají vždy také duchovní účinek, neboli charakter, u Eucharistie tomu tak není. Zde je tedy jasné, že rozlišení mezi způsobem svátostným a duchovním při přijímání svátosti Eucharistie je daleko větší než u křtu svatého a jiných svátostí.

Poté, co si sv. Tomáš vyjasnil, zda je legitimní rozlišovat u přijímání svátostí, na svátostné a duchovní, jde hned v dalším zamyšlení k jádru věci, a tím je, že svátostné přijímání je nasměřováno k duchovnímu přijímání jako ke svému cíli. Duchovní přijímání je tedy cílem svátostného přijímání. Proto svátostné, které náleží k duchovnímu přijímání, jako ke svému cíli je v duchovním obsažené. Ale mohlo by protřečít duchovnímu přijímání takové svátostné přijímání, které nedosáhne svého účinku a to tehdy, když by přijímal svátost eucharistie věřící ve smrtelném hříchu.

Až poté, co si Tomáš vyjasnil, že svátostné přijímání je zaměřené k duchovnímu přijímání jako ke svému cíli a vidí tedy velmi důležitou spojitost mezi oběma způsoby přijímání, objasňuje, zdali může být účinek svátosti (milost, plod svátosti) přijato od někoho, který přijímá pouze svátost touhy, bez přijetí svátosti ještě ve skutečnosti. A zde sv. Tomáš přirovnává: tak jako může být křest touhy, mohou někteří přijímat duchovně Eucharistii dříve, než obdrží samotnou svátost. A nebyl by to sv. Tomáš, pokud by neudělal ještě jedno malé rozlišení a to je mezi těmi, kdo touží přijmout samotnou svátost a těmi, kdo toužili přijmout její předobraz. Zde má Tomáš na mysli skutečnost, jak o tom hovoří apoštol Pavel v listě Korintským v 10. kapitole: „Chtěl bych vám, bratři připomenout, že všichni naši praotcové byli pod oblakem, všichni prošli mořem, všichni přijali Mojžíšův křest v oblaku a moři, všichni jedli stejný duchovní pokrm a všichni jedli stejný duchovní nápoj, pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus.“ Ale v závěru ještě Tomáš nezapomene připomenout, že není zbytečné přijímat svátost svátostně, tedy ve své materii (někdo by si mohl říct, stačí pouze duchovně), protože účinek svátostného a duchovního přijímání Eucharistie, stejně jako ve křtu, je dokonalejší, když se přijme svátostně a duchovně, než když se přijme pouze duchovně, protože to více odpovídá tomu, jak přijímáme zde na zemi. Máme tělo a duši.

Z toho pro sv. Tomáše vyplývá zřejmý závěr, který potom přebírá ve svém stručném učení i Tridentský koncil. Když přijímáme svátost Eucharistie, můžeme u ní hovořit o dvou způsobech přijímání, a to o svátostném přijímání a o jeho účincích, plodech, tedy o duchovním přijímání. Dokonalý způsob přijímání Eucharistie je ten, když ten, kdo přijímá svátost, přijímá také její účinky (přijímá také duchovně, proto je Eucharistie nazývána též „duchovní pokrm“), protože se stává, že někomu je zabráněno přijímat účinky svátosti, když přijímá svátost ve smrtelném hříchu, nebo totálně rozptýlen, nesoustředěn. Jiný může přijímat duchovně, ale musí k tomu být řádně disponován. Pro nás lidi, z masa a kostí, kteří směřujeme k duchovní proměně v Krista, je na této zemi dokonalejší přijímat Krista v Eucharistii svátostně a duchovně a to s vírou, která se projevuje láskou (jak řekl Tridentský koncil – jsouce oděni do svatebního roucha).

Protože, co je cílem Eucharistie, svátosti lásky? Cílem je spojení člověka s Kristem skrze víru a lásku, aby nás Kristus mohl skrze Eucharistii stále více přetvářet v sebe. Zde také rezonuje ono Augustinovo: když mě přijímáte ve svátosti eucharistie, tak ne vy mě přetváříte v sebe (jak se to děje u běžného pokrmu), ale já vás přetvářím v sebe.

Tridentský koncil to potom formuloval v „Dekretu o svátosti nejsvětější eucharistie“ takto. Hlava 8: „O přijímání této obdivuhodné svátosti“: „Pokud pak jde o přijímání, správně a moudře naši Otcové rozlišili tři způsoby přijímání této svaté svátosti. Učili, že někteří, totiž hříšníci, ji přijímají pouze svátostným způsobem. Jiní, že pouze duchovně, což se týká těch, kteří požívají onen předložený nebeský chléb touhou, pocítují jeho plody a užitečnost živou vírou, která se projevuje skutky lásky. Konečně třetí ji přijímají současně svátostně i duchovně; to jsou ti, kteří se předem zkoumají a připravují, aby k tomuto božskému stolu přistoupili, jsouce oděni do svatebního roucha.“

A o kousek dál koncilní otcové velmi pěkně povzbuzují: „Konečně svatá synoda otcovsky povzbuzuje, žádá a zapřísahá pro milosrdenství našeho Boha, aby se všichni i jednotliví lidé, kteří nesou jméno křesťanů, v tomto znamení jednoty, v tomto poutu lásky a v tomto symbolu svornosti již konečně shodli a sjednotili, pamětlivi takové vznešenosti a tak mimořádné lásky Ježíše Krista, našeho Pána, který dal svou milovanou duši jako cenu naší spásy a své tělo dal k požívání, aby v tato svatá tajemství jeho těla a krve s takovou stálostí a pevností víry, s takovou zbožností ducha, s takovou svatostí a klaněním věřili a uctívali je, aby mohli často přijímat onen nadpřirozený chléb; a ten aby pro ně byl životem duše a věčným zdravím mysli, jehož mocí budou posilováni, aby mohli z cesty tohoto bědného putování v cizině přejít do nebeské vlasti, kde budou požívat bez jakéhokoli závoje týž andělský chléb, který teď jedí skrytý pod posvátnými způsoby.“

Závěr koncilního dokumentu jsem schválně zvýraznil, protože odráží myšlení sv. Tomáše, které se představuje ve druhém článku dané otázky 80, třetí části Sumy teologické.

Jak pro sv. Tomáše, tak také pro Tridentský koncil toto téma požívání Andělského chleba bez jakéhokoli závoje je velmi důležité. Protože k tomu směřuje celý náš pozemský život. Mít účast na tom, na čem už mají andělé podíl teď. Tedy přijímat Krista duchovně v plnosti – v blaženém patření na něho. Andělé tedy požívají samého Krista, jsou s ním spojeni zakoušením dokonalé lásky a zjevným viděním Krista. Andělé Krista tedy nepřijímají skrze víru, jako my zde na zemi ve svátosti Eucharistie, ale dokonaleji, přímo.

Zakončil bych toto zamyšlení slovy papeže Benedikta XVI. v Sacramentum Caritatis (1): „Svätost lásky, nejsvětější eucharistie, je darem, kterým Kristus dává sám sebe a zjevuje nekonečnou Boží lásku ke každému člověku. V této podivuhodné svátosti se projevuje «největší láska», taková, která vybízí položit svůj život za své přátele (srov. Jan 15,13)... Jaký úžas musel zachvátit srdce apoštolů při Pánových činech a slovech během poslední večeře! Jaký údiv má i v našem srdci vzbudit eucharistické tajemství.“

Přeji požehnané dny svatého týdne. V Eucharistickém Kristu.

P. Damián Jiří Škoda

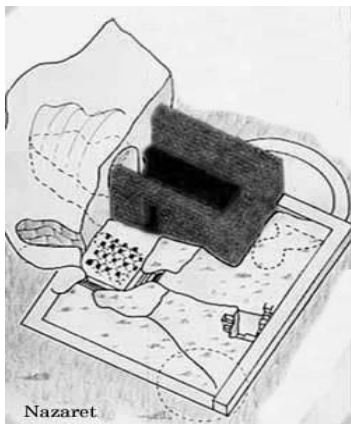
Loreto

„Putováním na poutní místa objevují poutníci Lásku Boha, potěšujícího, odpouštějícího a naději přinášejícího“ (*papež František*).

Rožněn č.1/2020 uvedl stručnou informaci o LORETU, následně proběhlo promítání vybraných míst připravované farní pouti - jaro 2020. V obou prezentacích byla tomuto druhému nejvýznamnějšímu poutnímu místu Itálie věnována pouze stručná pozornost.

R. 637 dobyli Palestinu muslimové. V roce 638 kapituloval odříznutý Jeruzalém. V r. 1263 padla „Svatá země“ definitivně do jejich rukou a dóm v Nazaretu, ležící v Galilejské pahorkatině (místo zvěstování archanděla Gabriela P. Marii, že porodí Ježíše (NZ), Ježíš zde prožil dětství a mládí, a zde nacházel nejmenší pochopení) byl zbořen.

Dům Madony v Nazaretu sestával ze tří chudých kamenných zdí postavených proti sobě

a umístěných, jako by uzavřela jeskyni vytesanou do skály. Jeskyně je stále uctívána v Nazaretu v bazilice Zvěstování Panny Marie, zatímco tři kamenné zdi, po vyhoštění křesťanů z Palestiny muslimy, byly zachráněny.

Podle legendy příbytek Svaté rodiny unikl zkáze a byl anděly zázračně přemístěn přes hory, doly a moře do Dalmácie (10. 5. 1291 TRSAT nad RJEKOU, 12. 12., následně do oblasti RECANATI - italské pobřeží Jaderského moře), a dostal jméno "Domus Lauretana" (7. 9. 1295 nynější umístění, r. 1292 byly vytlačena křižácká vojska z Palestiny). Původní pověst pravila, že andělé přenesli chýši P. Marie z Nazaretu do Dalmácie, a poté ji „mrštili“ přes Jaderské moře do Loreta,

což bylo později upraveno na přemístění na křižácké lodi. Poprvé pověst sepsal administrátor Svaté chýše Pier Giorgio Terramano v roce 1472. Přesto všechno je Madona z Loreta i nadále patronkou letců (Lindberg měl obrázek Madony z Loreta s sebou při svém historickém letu r. 1927 přes Atlantik a medailon s jejím vyobrazením doprovázel také posádka Apolla 9).

Studie posledních desetiletí, prováděné odborníky, potvrzují palestinský původ kamenů Svaté chýše „Casa Santa“, což je mimo jiné artefakt, který nesouvisí se stavebním využitím regionu Marche. Technické a architektonické srovnání ukazuje, že tři stěny Svatého domu v Loretu se dobře spojují s existující jeskyní v Nazaretu a s dalšími náboženskými budovami postavenými v domě Madony v prvních stoletích n. l. Kameny Svaté chýše jsou opracovány podle nabatejců, kteří působili v Galilei až do doby Ježíše, kameny obsahují také četné grafity a rytiny typické pro židovsko-křesťanské komunity, existující pouze v Palestině před 5. stoletím.

Dnes tato „Casa Santa“, bohatě zdobená mramorovým obložením (návrh Donato d'Angelo Bramante /1444-1514/, realizace Sansovino /1470-1529/) stojí uprostřed pozdně gotické trojlodní baziliky (Chiesa della Casa Santa, 1496). Poklady v ní uložené byly impozantní.

Nejdražším pokladem byla zlatá soška dítěte - dar francouzského krále Ludvíka XIII., která vážila shodně jako jeho očekávaný následník trůnu. Baziliku nejprve v 19. století vyplenila napoleonská vojska (poté byly poklady vráceny zpět), ale v r. 1974 byla vyloupena při „Svaté loupeži století“. Pýchou baziliky je kopie Černé Madony z Loreta. Originál

byl ve formě ikony připisované sv. Lukáši, od 16. století zde byla soška, zničená při požáru r. 1921. Ta nyní je dílem Enrica Quattriniho a Leopolda Celaniho z roku 1922.

Po příchodu jezuitů, šířících úctu ke „Casa Santa“, vznikly v mnoha katolických zemích její kopie, označované jako loreto, česky loreta. Také na českém území bylo v 17. a počát-

kem 18. století postupně zbudováno na pět desítek loret. Mnohdy u jejich vzniku stáli aristokraté, kteří Loreto navštívili během své cesty do Itálie. Vůbec nejstarší takovou loretu dal postavit při svém zámku v Horšovském Týně Kryštof mladší z Lobkovic roku 1584. Dnes již neexistuje, byla zbořena roku 1787. Nejstarší dochovaná česká loreta stojí v klášteře Hájek nedaleko Unhoště, další lorety se nacházejí např. v Brně, Kosmonosech, Praze-Hradčanech, Rumburku, Římově, Slaném, u Vlašimi, na Komorním Hrádku a ve Starém Hrozňatově. Nejstarší a nejvýznamnější loretu na Moravě nechal postavit na svém panství v Mikulově kardinál František z Ditrichštejna (založena roku 1623, v roce 1784 zničena požárem, trosky areálu byly později přestavěny na Ditrichštejnskou hrobku).

Vedle významných poutníků (básníka T. Tasso, filosofa R. Descarta, papeže Pia IX., jednoho istanbulského paši, obdivovatele G. Galilea) navštíví ročně poutní místo přibližně 4 miliony poutníků.

JM

PULS
Fond na podporu kněží a pastorační brněnské diecéze

DĚKUJEME ZA VAŠI STÁLOU PODPORU!
**I přes obtížnou situaci, ve které se nyní nacházíme,
jste během měsíce března darovali 950 641 Kč.**

Děkujeme!

Pořad bohoslužeb do konce června

13.4.	Po	Pondělí velikonoční	7.15 9.00	na úmysl dárce za zemřelého Josefa Bořeckého
15.4.	St		18.00	za zdraví a dary Ducha Svatého pro syna, za živou a zemřelou rodinu, za stavbu
16.4.	Čt		7.00	za dar života a dary Ducha Svatého pro živou rodinu
17.4.	Pá		18.00	za dary Ducha Svatého pro manžela, syna a bratra za zemřelé Marii a Josefa Hrozkovy a živou rodinu
18.4.	So		7.00	na poděkování s prosbou o Boží požehnání a dary Ducha Sv.
19.4.	Ne	2. velikonoční, neděle Božího milosrdenství	7.15 8.30 10.00	za zemřelou Boženu Čechovou a živou rodinu za farní společenství - především za nemocné, kteří přijmou pomazání nemocných na poděkování Bohu za 30 let obnoveného skautingu v Řečkovících
20.4.	Po		18.00	za zemřelého Karla Procházku a Norberta Cardu
22.4.	St		18.00	na poděkování za 50 let života a dar zdraví
23.4.	Čt	sv. Vojtěch	7.00	za živou a zemřelou rodinu Votavou a Staňkovou
24.4.	Pá		18.00	za obrácení a za zemřelou rodinu na úmysl dárce
25.4.	So	sv. Marek	7.00	za zemřelé
26.4.	Ne	3. velikonoční	7.15 8.30 10.00	za farní společenství na památku nedožitých 100 let MUDr. Jiřího Vojty na poděkování za 20 let života
27.4.	Po		18.00	na úmysly dárců
29.4.	St		18.00	na poděkování za 20 let společného života
30.4.	Čt		7.00	za živou a zemřelou rodinu
1.5.	Pá	sv. Josef, dělník	18.00	za nemocné za živou a zemřelou rodinu
2.5.	So		7.00	za zemřelého Svatoslava Vaňka a zemřelou rodinu Baršovu a živou rodinu
3.5.	Ne	4. velikonoční	7.15 8.30 10.00	za zemřelé Drahomíru a Antonína Tomáškovy a živou a zemřelou rodinu za zemřelého Jiřího Milara, rodiče a Boží pomoc a ochranu pro živou rodinu za dary Ducha Svatého pro birmovance a jejich kmotry
4.5.	Po		18.00	za obrácení a dar nové víry
6.5.	St		18.00	za zemřelou Ludmilu Denemarkovou, manžela, dva syny a celou přízeň
7.5.	Čt		7.00	za nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
8.5.	Pá	P. Maria, Prostřednice všech milostí	18.00	za syna Pepíka a živou rodinu za zemřelé rodiče Jaškovy a Plockovy
9.5.	So		7.00	za dary Ducha Svatého a dar živé víry pro celou rodinu
10.5.	Ne	5. velikonoční	7.15 8.30 10.00	za farní společenství za zemřelé rodiče, Jarmilku a živou a zemřelou rodinu za rodinu Němečkovu a Jánských
11.5.	Po		18.00	za Boží pomoc a ochranu P. Marie pro celou rodinu mé drahé sestry Jarmily
13.5.	St		18.00	za rodinu Kuchyňkovu a Dohnalovu a za uzdravení vztahů
14.5.	Čt	sv. Matěj	7.00	za zemřelého manžela, rodiče z obou stran a živou rodinu
15.5.	Pá		18.00	za zemřelého P. Jana Pavlí, manžela Jana a celou živou a zemřelou rodinu
16.5.	So	sv. Jan Nepomucký	7.00	za zemřelého manžela, živou rodinu a duše v očistci
17.5.	Ne	6. velikonoční	7.15 8.30 10.00	za farní společenství za živou a zemřelou rodinu a na poděkování za živou a zemřelou rodinu Mariničovu a Lišaníkovu a na poděkování za 30 let života Michala
18.5.	Po		18.00	na poděkování za 30 let společného života
20.5.	St		18.00	za zemřelého manžela Vladislava Kolaříka a živou a zemřelou rodinu
21.5.	Čt	Slavnost Nanebevstoupení Páně	7.00 18.00	za seniory naší farnosti na úmysly dárců

22.5.	Pá		18.00	na poděkování za dar víry na smír za náboženský fanatismus a jeho oběti
23.5.	So	FULL OF LIFE	7.00	za zemřelého Václava a Marii Literákovy a živou rodinu
24.5.	Ne	7. velikonoční	7.15	za farní společenství
			8.30	za nemocného manžela a nemocnou kamarádku
			10.00	za zemřelého Jana a Bohumilu Pavelkovy
25.5.	Po		18.00	za rodiče a obrácení
27.5.	St		18.00	na poděkování za 18 let života s prosbou o dary Ducha Svatého
28.5.	Čt		7.00	na poděkování a za Boží pomoc a ochranu do dalších let života
29.5.	Pá		18.00	na poděkování za dar života maminky a bratra za živou a zemřelou rodinu Libusovu a Dvořákovu
30.5.	So		7.00	za zemřelé
		Vigilie	20.00	<i>neobsazeno</i>
31.5.	Ne	Slavnost Seslání Ducha svatého	7.15	za živou a zemřelou rodinu Kubicovu a Škvařilovu
			8.30	za zemřelé rodiče, dvojce prarodiče, zemřelého Aloise a Františka a Boží požehnání pro celou živou rodinu
		1. sv. přijímání	10.00	za děti, které dnes poprvé přijmou P. Ježíše v eucharistii a jejich rodiny
1.6.	Po		18.00	za živou a zemřelou rodinu Havlíkovu
3.6.	St		18.00	na úmysl dárce
4.6.	Čt		7.00	za nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
5.6.	Pá	Noc kostelů	18.00	za obrácení a dar nové víry za zemřelého manžela a živou rodinu
6.6.	So		7.00	na úmysly dárců
7.6.	Ne	Slavnost Nejsvětější Trojice	7.15	za zemřelého Jaroslava Hudce a duše v očistci
			8.30	za farní společenství
			10.00	za zemřelého manžela, bratra, rodiče a živou rodinu
8.6.	Po		18.00	za manžela Přemysla, jeho rodiče a prarodiče
10.6.	St		18.00	za dar nového života a víry v rodině
11.6.	Čt		7.00	za zemřelého manžela Vlastimila a živou rodinu
12.6.	Pá		18.00	za zemřelého Jakuba Procházku a živou rodinu na poděkování za děti a prosba za další ochranu
13.6.	So		7.00	na úmysl dárce
14.6.	Ne	Slavnost Těla a Krve Páně	7.15	za farní společenství
			9.00	za zemřelou manželku Josefu
15.6.	Po		18.00	za živou a zemřelou rodinu
17.6.	St		18.00	za Boží pomoc a ochranu pro celou rodinu
18.6.	Čt		7.00	<i>neobsazeno</i>
19.6.	Pá	Nejsvětější Srdce Ježíšovo	18.00	za zemřelé Miroslava a Evu Dvořákovy a živou rodinu
20.6.	So		7.00	za nemocné
21.6.	Ne	12. v mezidobí	7.15	za zemřelého manžela Pavla, rodiče a prarodiče z obou stran a živou rodinu
			8.30	za farní společenství
		!!!na Ořešíně!!!	10.00	za živé a zemřelé obyvatele Ořešína
22.6.	Po		18.00	za dar zdraví a dary Ducha Svatého pro otce Pavla
24.6.	St	Narození sv. Jana Křtitele	18.00	za rodinu Kupcovu a Novotných
25.6.	Čt		7.00	za zemřelé rodiče a ostatní živou a zemřelou rodinu
26.6.	Pá		18.00	za zemřelé manžele Ladislavu a Eugena Morbacherovy za zemřelou Martu Varausovou a živou rodinu
27.6.	So		7.00	za zemřelé
28.6.	Ne	13. v mezidobí	7.15	za farní společenství
			8.30	za zemřelého manžela a syna a rodinu Blížkovských
			10.00	za živou a zemřelou rodinu Kyliánovu a Kučírkovu
29.6.	Po	Sv. Petr a Pavel	18.00	na poděkování

Díky za vaše příspěvky, všem vám přejeme navzdory karanténě plné a neomezené prožití Velikonoční radosti. --- Příspěvky poslané po uzávěrce najdete na farních webových stránkách. Články do prázdninového čísla odevzdejte, prosím, do 19. června.